

IN DE SCHIJNWERPER

Michiel Krikke en Margriet de Groot: 'Het huis naar eigen smaak aangepast'

Michiel Krikke (42) en Margriet de Groot (41) wonen met hun zoon Nout (7) en dochter Lauren (5) op Overtoom 34a, in een leuk nieuw buurtje met uitzicht op het Westzijderveld.

Hoe lang wonen jullie hier en waar kom je vandaan?

Sinds mei 2015. Somass heeft het buurtje gebouwd. Het zwarte pakhuis stond er al en kort na ons rijtje werd het groene pakhuis De Dekker aan de dijk opgeleverd.

Margriet: ik kom uit Zaandam. Als ik als tiener over de Westzanerdijk fietste, dacht ik al: o, hier is het leuk! Michiel: Ik woonde vanaf mijn 18de in Wormerveer. Daarvoor in Amsterdam, Lelystad en ben voor een deel opgegroeid op een binnenvaartschip / internaat. Samen hebben we in Zaandam gewoond. Toen Somass de tekeningen van dit huis liet zien waren we gelijk enthousiast. We konden het ontwerp naar eigen smaak nog aanpassen.

Hoe bevalt het om in Westzaan te wonen?

Michiel: Het is de combinatie. Deels door het huis en het buurtje: dat veilige gevoel van thuiszijn, van vakantie in je eigen huis. Maar het is ook het dorpse van Westzaan dat ik heel fijn vind. Men kent elkaar. Veel mensen doen en betekenen iets voor het dorp. Met twintig minuutjes lopen sta je op het station. Buiten de drukte van de stad heb je hier de saamhorigheid en de rust.

Margriet: Ik vind het heel fijn om in de stad (Zaandam, Amsterdam) te zijn. Maar al in mijn studententijd vond ik het ook altijd fijn om elke dag weer terug naar de Zaanstreek te kunnen. En de grap is dat ik dat nu zelfs voel bij Zaandam. Als ik over de dijk fiets en het weiland zie dan denk ik: o lekker. En dat had ik nooit gedacht. Want ik moet altijd op de fiets naar de Hema kunnen. Natuurlijk wordt er hier wel op elkaar gelet, maar ik heb ook het gevoel van

leven en laten leven. Dat iedereen zijn eigen gekke dingen kan doen. Je hebt hier zowel kunstenaars als boeren.

Jij bent geen moeder die haar kinderen met de auto naar school brengt?

Nee nee nee. Wij gaan op de fiets naar de Kroosduiker Zuid. Als we al met de auto Westzaan ingaan zullen we terug nooit stiekem het laatste stukje eenrichtingsverkeer nemen. Wat mij betreft mogen ze dat stuk helemaal afsluiten.

Wat doen jullie voor werk?

Michiel: Tot voor kort werkte ik bij de afvalverbranding in Amsterdam Westpoort, waar ik installatiebeheerder was. Vanaf volgende week ga ik als operations manager bij een industriële dienstverlener werken. Ik begeleid dan bij de veertien vuilverbranders voor restafval die Nederland telt de projecten die zorgdragen voor het groot onderhoud van de installaties. Ik zal veel onderweg zijn en het fietsen naar mijn werk wel gaan missen.

Margriet: Ik heb Nederlands gestudeerd. Ik won een scriptieprijs en kwam daardoor bij een trainingsbureau terecht, dat schrijftrainingen geeft aan bedrijven. Ik heb daar in vijftien jaar tijd het vak geleerd.

'Westzaan is saamhorigheid en rust'

Maar toen we door een grote partij werden overgenomen zat ik daar niet meer op mijn plek. Eerst zit je er een tijd tegenaan te hikken. Je denkt toch dat het veilig is om te blijven zitten. Je bagatelliseert dat het wel meevalt. Maar toen ik daadwerkelijk gestopt was vroeg ik me af: wat heb ik nou moeilijk gedaan? En dan zal je het net zien: van de zomer werd ik van alle kanten gebeld voor allerlei leuke klussen. Maar ik heb wel een jaar nodig gehad om een beetje bij te komen. Als zzp'er doe ik eigenlijk nog hetzelfde werk. Ik geef schrijftrainingen aan advocaten, accountants, secretaresses en laatst ook voor supermarktmanagers voor Albert Heijn. En gisteren nog bij de Nationale Politie. Daar zaten experts die adviezen geven aan de hoogste bazen bij de politie. Zij zijn heel deskundig, maar vragen zich af hoe ze zo'n advies dan goed op papier kunnen zetten. Het is leuk om met hen te achterhalen waarom dat dan niet lukt. En dan vliegt de dag om. Soms is het een groep van tien, maar ik doe ook individuele coaching. Michiel is een paar maanden thuis geweest en ik ben al die tijd wel aan het werk geweest. Mijn streven is om drie dagen buitenshuis te werken en de rest thuis te doen. Want om voor vijf dagen in de week voor schrijftrainingen en coaching onderweg te zijn vind ik echt te veel. Dat doe ik onder de naam 'ImpactTekst'. Samen met

een arbeidsdeskundige geef ik ook nog trainingen onder de naam 'AD TekstAdvies'. Wat daarnaast leuk is, is dat ik in dat jaar dat ik thuis zat en ik veel langs het Noordzeekanaal liep, er allemaal verhalen en versjes in mijn hoofd kwamen. Die ben ik allemaal gaan opschrijven. Ik werd daar helemaal blij van. Volgend jaar ga ik de laatste module Kinderboeken Schrijven volgen. En dan hoop ik dat al die ideeën tot iets concreets gaan leiden. Ik schrijf wel eens versjes voor anderen en heb daarom de handelsnaam 'VersjevanVERS!' bij de Kamer van Koophandel gedeponeerd. Een van onze buurmannen blijkt een goed verkopend kunstschilder te zijn (geweest). Mogelijk kunnen wij samen een leuk boekje uit gaan geven. Gelukkig begrijpt Michiel dat die creativiteit er op een gegeven moment gewoon uit moet. Alle notities die opborrelen zet ik meteen in mijn telefoon. Ik stop soms zelfs met de fiets om snel iets op te schrijven.

Het leven lacht jullie toe.

(Michiel klopt het meteen af) Nu wel, ja. Margriet: We zaten allebei zo verstrikt in zo'n organisatie, dat ik uitgeput raakte en op maandag soms moe aan de week begon. Eigenlijk besepte ik pas toen ik gestopt was hoe ik mij door dat bedrijf heb laten leven.

Michiel: Je bent altijd maar aan het schikken en problemen aan het oplossen. Wij willen het verschil maken en helpen dat het beter wordt. Met die instelling en die rust komen er opeens allemaal mooie dingen op je pad. Ik heb bij allerlei instanties gesprekken gevoerd en heb nu echt een gevoel van vrijheid en vertrouwen in wat ik kan. We wisselen ideeën uit en dat maakt dat je daadwerkelijk iets voor een organisatie kunt betekenen. Een paar weken geleden was mijn afscheidsborrel en er waren mensen die zeiden dat ik nu energie uitstraal. Ik hoor ook om mij heen: Wat stoer dat je gewoon gestopt bent met je werk. Ik wilde mij voor een baan niet in de gallemiezen werken.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Michiel: Vrijheid en geluk. In plaats van zekerheid en controle.

Margriet: Ja, je vrij voelen. En de grap is dat ik heb gemerkt dat dat ook lekker in een dorp als Westzaan kan. Ik hoef helemaal geen spannende dingen ver weg te doen. Of laat ik het zo zeggen: het verkrampte is eraf. De vrijheid, mijn kinderen, mijn familie, de buurtjes, de warmte tussen mensen... Als ik nu versjes voor mensen schrijf en zij zeggen dat hen dat raakt dan voelt dat heel fijn. Ik schrik weleens van vriendinnen die een andere manager krijgen en zich dan opeens afvragen of ze daar nog wel op hun plek zitten. Door een manager! Dat je dan door een veranderende werkwijze van hem opeens aan jezelf gaat twijfelen. Dat je je afhankelijk opstelt van werkbeoordelingen of targets die er gehaald moeten worden... Het is natuurlijk heerlijk als je je werk zelf kunt bepalen, voor een goede prijs en voor de rest van de tijd koekjes met de kinderen kunt gaan bakken.

Marijke van der Pol

